

1385

Et (mors)

(ALDC, IX, 2046. *Et mors* [PI 2])

(Les llacunes al mapa s'expliquen per l'ús no pronominal que té sovint el verb *morir*.)

La forma antiga del pronom feble de segona persona del singular era *te*, avui mantinguda en ross., parlars tarragonins, val., mall., men. i alg. (on apareix amb altres verbs pronominals, pron. [ta]); és descendent del llat. *TE*, acusatiu de *TŪ*, i coneix equivalents formals en fr., oc. i cast. *te*, *it*, *ti*; a partir de contextos en què el pronom anava darrere d'una forma verbal acabada en vocal (*agafa't*) o d'un lexema amb final vocàlic tònic (*ja't mous*), es va generar

una variant reforçada, *et* (*et parla*), avui pròpia de l'eiv., d'una part del Principat (amb polimorfisme en alguna localitat com Begur [36]) i també del val. mer.; en tot el territori la var. *te* es manté darrere d'un verb acabat en consonant o *u*, segona vocal d'un diftong (*dir-te*, *treu-te*); cf. mapes 1384, 1386, 1387 i *PALDC*, I, mapa 38.

Són formes normatives *et* i *te* (aquesta només darrere del verb quan aquest termina en consonant o *u*: *rentant-te*), des del *DOrt*, 1917; després Fabra (1918: 43) precisa que les formes reforçades són preferibles a les plenes, aspecte que no subratlla la *GIEC* (pàg. 197-200).

